

- постійний аналіз і послідовне вдосконалення усталених робочих процесів;
- управління плануванням і споживанням енергоресурсів, зниження енергоспоживання шляхом підвищення ефективності системи;
- оснащення виробництва високоефективним обладнанням з урахуванням стратегічних цілей;
- вибір енергоефективних рішень при будівництві і введенні в експлуатацію нових промислових об'єктів;
- використання сучасних систем обліку енергії і строгий контроль їх показників.

Підвищення ефективності енергозбереження - це циклічний процес, що вимагає послідовності, координації та чіткого планування. Для вирішення цього завдання необхідно організувати продуману структуру управління і механізмів заохочення за раціональний витрата палива і електроенергії.

Впровадити систему енергоменеджменту можна при виконанні робіт за наступними напрямками:

- проведення енергоаудиту;
- вироблення та затвердження енергетичної політики;
- інформаційна підтримка;
- моніторинг енергоспоживання та ефективності використання ПЕР;
- створення необхідної стимулюючої підсистеми.

Стандарт ISO 50001 застосовується для всіх організацій, які прагнуть до забезпечення відповідності своєї діяльності заявленої політики в області енергетики.

Потенціал енергозбереження та підвищення енергоефективності в Україні оцінюється експертами як високий або дуже високий. Основне питання - як краще реалізувати економічно ефективний потенціал, виконати в першу чергу окупаються маловитратні заходи та одночасно сформулювати основу для подальшого підвищення енергоефективності за рахунок технологічних інновацій. Краща українська та міжнародна практика в сфері енергоефективності дає відповідь на це питання: треба впроваджувати систему енергетичного менеджменту на основі міжнародного стандарту ISO 50001: 2011 Energy management systems - Requirements with guidance for use.

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ АКАДЕМІЧНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА В УКРАЇНІ

М.С. ВЛАДИМИРОВА, канд.екон.наук, доцент, Є.Ф. КОЛЕСНИК

*Харківський національний університет міського господарства
імені О.М. Бекетова*

Академічне підприємництво - це спосіб передачі знань і технологій з науки і вищої освіти в приватний бізнес; таким чином, він сприяє інноваційності та конкурентоспроможності економіки, особливо для малих і середніх підприємств (МСП). Саме тому багато країн розглядають підтримку академічного підприємництва як частину своїх стратегій політики в області МСП. У той же час академічне підприємництво ігнорувалося для обговорення на високому рівні політики в Україні.

Щоб привернути більше уваги до цього питання, доктор Александр Кнут та доктор Ольга Красовська ініціювали наукове дослідження, присвячене академічному підприємництву в Україні [1]. Міжнародна команда експертів опитала урядовців, керівників деяких провідних університетів та наукових установ України, провідних дослідників Національної академії наук, українських венчурних компаній і ряд неурядових організацій, всі з яких зобов'язались просувати академічне підприємництво.

Грунтуючись на цих дослідженнях, більш вагомі міжнародній практиці та праці Мачуського В.В. «Академічне підприємництво в Україні: поняття та суб'єкти» отримано ряд рекомендацій, які могли б сприяти розвитку академічного підприємництва в Україні [2].

Ці кроки можуть бути реалізовані як окремими людьми, так і інститутами. Вони не вимагають значних додаткових ресурсів або істотних змін в державному регулюванні, що робить їх легко здійсненними.

Для розвитку академічного підприємництва в Україні можна рекомендувати наступні кроки:

- об'єднати всі доступні ресурси (людські, організаційні, фінансові) існуючих наукових установ і департаментів підприємництва, щоб підвищити ефективність процесів підтримки;
- створити чітке бачення, визначити амбітну місію і створити бренд, здатний активізувати прихильність;
- заручитися підтримкою міжнародних партнерів, які славляться своїми системами академічного підприємництва;